

RAYMOND CHANDLER

Hluboký spánek

MLADÁ FRONTA

RAYMOND CHANDLER

Hluboký spánek

MLADÁ FRONTA

„Zdá se, že Chandler vytvořil rozporuplného amerického hrdinu: životem protřelého, bez naivních iluzí, stále však neztrácejícího naději, inteligentního, povahou dobrodruha, sentimentálního i rebelujícího.“

Robert B. Parker, The New York Times Book Review

Přeložil František Jungwirth

The Big Sleep © 1939 Raymond Chandler Limited, a Chorion Company.

All rights reserved.

Translation © František Jungwirth, 1967, 2011

1. KAPITOLA

» Bylo kolem jedenácti hodin dopoledne, uprostřed října, slunce svítilo, a podle toho, jak průzračný byl vzduch nad úpatím kopců, se schylovalo k prudkému dešti. Měl jsem na sobě světle modrý oblek, tmavomodrou košili a kravat, z náprsní kapsy mi čouhal kapesníček a na nohou jsem měl černé semišky a černé vlněné ponožky s tmavomodrými ornamenty. Vypadal jsem k světu, byl jsem umytý, oholený a střizlivý, nezáleželo mi na tom, jestli to někdo pozná. Byl jsem vzornou ukázkou toho, jak má vypadat dobře obléčený soukromý detektiv. Šel jsem na návštěvu ke čtyřem milionům dolarů.

Hlavní hala Sternwoodovy rezidence se tyčila do výše prvního patra. Nad domovními dveřmi, kterými by mohlo projít stádo indických slonů, bylo na široké barevné skleněné tabuli vidět rytíře v tmavém brnění, jak zachraňuje dámu uvázanou ke stromu. Dáma byla nahá, měla však pro tuto příležitost vhodně dlouhé kadeře. Rytíř nadzvedl hledí přílby, aby vypadal společensky, a nimral se s uzly provazů, které poutaly dámu ke stromu. Práce se mu ani trochu nedařila. Stál jsem tam a myslel jsem si, že kdybych tu bydlel, vylezl bych dřív či později nahoru k němu, abych mu pomohl. Zdálo se mi, že se moc nesnaží ty uzly rozmotat.

Na konci haly, za zasklenými dveřmi, se táhl široký smaragdový trávník až k bílé garáži, před kterou štihlý a snědý mladý řidič ve vyleštěných kožených kamaších otíral prach z kaštanově hnědého kabrioletu značky Packard. Za garáží rostly ozdobné stromy, přistřižované stejně pečlivě jako pudlíci. Za nimi stál rozlehlý skleník s kopulovitou střechou. Pak zase stromy a za tím vším solidní, nerovné, útěšné obrysy horských úpatí.

Na východní straně haly vedlo vykachlíkované schodiště k balkonu s tepaným zábradlím a k dalšímu barevnému sklu s pokračováním romantického dobrodružství. Na prázdných

místech u stěn stála velká tvrdá křesla, potažená rudým sametem. Nevypadala na to, že by v nich už někdy někdo seděl. Uprostřed západní stěny byl mohutný prázdný krb s mosaznou mřížkou, zavěšenou ve čtyřech rozích, a na mramorové římsě krbu stáli v každém koutě amorci. Nad římsou visela velká olejomalba a nad tím zaskleným portrétem byly dvě zkřížené kavaleristické korouhve, prostřílené nebo prožrané od molů. Portrét představoval důstojníka v upjaté póze a v plukovní uniformě, někdy z doby války s Mexikem. Důstojník měl černou, úhledně zastřiženou mušku pod dolním rtem, černé kníry, černé oči žhnoucí jako uhel a celkově výraz člověka, s nímž se vyplatí vycházet po dobrém. Pomyslel jsem si, že by to mohl být dědeček generála Sternwooda. Sotva to mohl být generál sám, třebaže jsem slyšel, že je v dosti pokročilém věku, než aby mohl mít pár dcer, které se pořád ještě nacházejí v nebezpečném věku kolem dvacítky.

Posud jsem zíral na ty žhnoucí černé oči, když se dole pod schody otevřely dveře. Ale nevracel se majordomus. Byla to dívka.

Bylo jí asi dvacet let, měla drobné a útlé tělo, ale nebyla tak křehká, jak se zdálo. Měla na sobě bleděmodré domácí šaty, které jí docela slušely. Kráčela, jako by se vznášela. Měla jemně zvlněné vlasy medové barvy, zastřižené mnohem kratčeji než ty pážecí kadeře stočené dospodu, které předpisovala panující móda. Když na mne pohlédla, její břidlicově šedé oči vypadaly téměř bezvýrazně. Přistoupila ke mně, a jak roztáhla ústa k úsměvu, viděl jsem ostré dravčí zuby bílé jako dřevěný čerstvého pomeranče a lesklé jako porcelán. Třpytily se jí mezi tenkými, příliš napjatými rty. Její tvář byla bledá a nevypadala příliš zdravě.

„Jste vysoký, co?“

„To není mou vinou.“

Oči se jí zaokrouhlily. Byla vyvedena z míry. Přemýšlela. Poznal jsem i po tak letmé známosti, že jí myšlení bude

vždy dělat potíže.

„Hezký jste taky,“ řekla. „Vsadím se, že to víte.“

Zabručel jsem.

„Jak se jmenujete?“

„Reilly,“ řekl jsem. „Doghouse Reilly.“

„To je legrační jméno.“ Kousla se do rtu, pootočila hlavu a zpřímila se na mě podívala. Pak sklopila řasy, až se jí téměř přitiskly k tváři, a pomalu je zas zvedla jako oponu v divadle. Tenhle trik jsem měl ještě poznat. Měl jsem se překulit na záda a zaveslovat ve vzduchu všema čtyřma.

„Jste boxer profesionál?“ zeptala se dívka, když jsem se neptal já.

„To zrovna ne. Jsem čmuchal.“

„Pch–,“ pohodila hněvivě hlavou a v mdlém světle rozlehlé haly se zatřpytila sytá barva jejích vlasů. „Střílíte si ze mě.“

„No jo.“

„Cože?“

„Nechme toho,“ řekl jsem. „Slyšela jste mě.“

„Nic jste neříkal. Jste jenom hrozný vtipálek.“ Strčila si do úst palec a hryzala ho. Byl to podivně utvářený palec, tenký a úzký, jako nějaký prst navíc, s prvním kloubem rovným. Zvolna ho hryzala a cucala a obracela v ústech jako nemluvně dudlík.

„Jste ukrutně vysoký,“ řekla. Potom se zahihňala utajeným veselím. Nato se pomalu a obratně pootočila tělem, aniž zvedla nohy. Paže jí ochable klesly k boku. Postavila se na špičky a zhoupala se tak, že padala přímo do mé náruče. Musel jsem ji chytit, nebo dovolit, aby si rozbila hlavu na mozaikové podlaze. Chytil jsem ji pod rameny, a okamžitě jí nohy bezvládně podklesly. Musel jsem ji přitisknout k sobě, aby nepadla. Když měla hlavu ve výši mých prsou, natočila ke mně tvář a zahihňala se.

„Jste fešák,“ hihňala se. „Já jsem taky hezká.“

Neřekl jsem nic. Majordomus si zrovna zvolil tenhle vhodný okamžik k tomu, že vešel skleněnými dveřmi a viděl

mě, jak ji držím.

Zdálo se, že mu to nevadí. Byl to vysoký, hubený muž se stříbrnými vlasy, šedesátník, nebo o něco málo mladší či starší. Měl modré oči, položené hodně daleko od sebe. Měl hladkou a lesklou pleť a pohyboval se jako člověk se zdravými svaly. Kráčel po podlaze pomalu k nám a dívka se ode mě odtrhla. Přeběhla pokoj k úpatí schodiště a uháněla po něm nahoru jako srnka. Byla pryč, než jsem se stačil hluboce nadýchnout.

Majordomus řekl bezbarvým tónem: „Generál vás přijme ihned, pane Marlowe.“

Sklapl jsem ústa a kývl na něho. „Kdo to byl?“

„Slečna Carmen Sternwoodová, pane.“

„Měli byste ji odstavit. Zdá se, že už je na to dost stará.“

Podíval se na mne zdvořile a vážně a opakoval to, co už jednou řekl.

2. KAPITOLA

» Vyšli jsme prosklenými dveřmi na rovnou dlážděnou cestičku, která lemovala část trávníku vzdáleného od garáže. Chlapecky vypadající šofér nyní otíral velký černý chromovaný sedan. Dlážděná cestička nás dovedla k boční stěně skleníku a majordomus poodstoupil a otevřel dveře. Vešel jsem do jakési předsině, teplé jako mírně vyhřátá trouba. Majordomus vstoupil za mnou, zavřel vnější dveře a otevřel vnitřní, jimiž jsme prošli dovnitř. Tam bylo skutečně vedro. Vlhký vzduch přesycený párou a kořennou vůní kvetoucích orchidejí by se dal krájet. Skleněné stěny a strop byly úplně zamžené a velké kapky sražené vodní páry dopadaly na vegetaci. Světlo mělo neskutečný nazelenalý přísvit, jako by procházelo akváriem. Místnost zaplňoval porost s ošklivými dužnatými listy a stonky, jež se podobaly čerstvě umytým prstům mrtvol. Páchly stejně

pronikavě jako výpary lihu páleného pod dekou.

Majordomus dělal, co mohl, aby mě tudy provedl aspoň tak, že mě vodou napité listy rostlin neuhodily do obličeje, a za chvíli jsme vyšli na volný prostor uprostřed té džungle zakryté kupolovitou střechou. Na šestiúhelníkových dlaždičkách ležel omšelý červený turecký koberec, na němž stálo křeslo na kolečkách. V něm stařec, zřejmě v posledním tažení, pozoroval náš příchod černýma očima, v nichž už dávno vyhasl všechn žár, ale jež si dosud zachovaly přímý pohled jako uhl černých očí toho portrétu visícího v hale. Jinak jeho tvář vypadala jako olověná maska s bezbarvými rty, špičatým nosem, vpadlými skráněmi a vně obrácenými boltci, předzvěstmi brzkého rozkladu. Jeho dlouhé hubené tělo – přes to vedro – bylo zabalené do cestovní deky a vyrudlého županu. Vyzáblé ruce s prsty jako drápy a šarlatovými nehty měl volně složené v pokrývce. Několik chomáčků sešlých bílých vlasů se přidržovalo kůže na vršku jeho hlavy jako divoké květiny, které zápasí na holé skále o své bytí.

Majordomus se postavil před starce a řekl: „To je pan Marlowe, generále.“

Stařec se nepohnul, nepromluvil, ba ani nekývl hlavou. Pouze na mě zíral očima bez života. Majordomus přistrčil k mým lýtkům vlhké proutěné křeslo a já jsem se posadil. Obratným pohybem mi odebral klobouk.

Potom stařec vytáhl hlas jako okov z hloubi studně a řekl:

„Brandy, Norrisi. Jak si ho budete přát, pane?“

„To je mi jedno,“ řekl jsem.

Majordomus zmizel mezi těmi ohavnými rostlinami. Generál znovu promluvil, hovořil pomalu a šetřil silami stejně, jako šetří nezaměstnaná sboristka svůj poslední dobrý pár punčoch.

„Já pil vždy brandy se šampaňským. Šampaňským chladným jako Valley Forge a do třetiny sklenice brandy jako podklad. Můžete si odložit, pane. Pro člověka, který má v žilách

krev, je tu příliš horko.“

Zvedl jsem se, shodil jsem sako, vytáhl kapesník a otřel si obličej, krk a dlaně. Takové vedro nebývá ani v srpnu v St. Louis. Znovu jsem usedl, automaticky jsem sáhl po cigaretě, ale včas jsem se zarazil. Stařec si toho všiml a pousmál se.

„Můžete kouřit, pane. Mám rád vůni tabáku.“

Zapálil jsem si cigaretu, vyfoukl jsem kouř k němu a on zavětril jako teriér u krysí díry. Zastíněné koutky úst mu stahoval slabý úsměv.

„Je to dost zlé, když člověk může holdovat svým neřestem jen prostřednictvím někoho jiného,“ řekl suše. „Díváte se na velmi nudného přežilce poměrně bujného, veselého, hýřivého života, na mrzáka s ochromenýma nohama a s polovinou žaludku. Můžu jíst jen velmi málo a můj spánek je sotva hodný toho jména, tak málo se liší od bdělého stavu. Zdá se, že potřebuju hlavně teplo k tomu, abych mohl existovat stejně jako čerstvě vylíhlý pavouk, a tyhle orchideje jsou záminkou, proč tu je tak vedro. Máte rád orchideje?“

„Nijak zvlášť,“ řekl jsem.

Generál přimhouřil oči. „Jsou odporné. Jejich maso se příliš podobá lidskému. A mají hnusně nasládlý pach prostitutky.“

Hleděl jsem na něho s otevřenými ústy. Vláčně vlhké vedro nás zakrývalo jako příkrov. Stařec kývl, jako by se bál, že krk neudrží tíhu jeho hlavy. Pak přišel majordomus, protlačil servisovací stolek džunglí, namíchal mi brandy se sodou, mokrou utěrkou ovázal měděné vědro s ledem a tiše zapadl mezi orchideje. Na okraji džungle se otevřely a opět zavřely dveře.

Upíjel jsem nápoj. Stařec mě pozoroval a znovu a znovu si olizoval rty a přitom klouzal zvolna jedním rtem přes druhý v truchlivém zaujetí, jako když si podnikatel v pohřebnictví mne dlaně.

„Povězte mi něco o sobě, pane Marlowe. Doufám, že mám na tuhle otázku právo?“

„Ovšem, ale já vám toho povím málo. Je mi třiatřicet,

kdysi jsem studoval, a když se to na mně žádá, umím dosud anglicky. V mé branži to často nebývá. Pracoval jsem před časem jako vyšetřovatel pro státního návladního Wilda. Jeho hlavní vyšetřovatel Bernie Ohls mi zavolał a říkal, že byste si se mnou přál mluvit. Ženatý nejsem, protože manželky policistů nemám rád.“

„A jste také trochu cynický,“ usmál se stařec. „Pracovat pro Wilda se vám nezamlouvalo?“

„Byl jsem propuštěn. Pro porušení subordinace. To je moje silná stránka, generále.“

„Já v tom rovněž vynikal. To rád slyším. Co víte o mé rodině?“

„Bylo mi řečeno, že jste vdovec a že máte dvě mladé, hezké a neukázněné dcery. Jedna z nich je už potřetí vdaná za bývalého pašeráka lihovin Rustyho Regana. To je všechno, co jsem slyšel, generále.“

„Nic z toho vás nezarazilo?“

„Snad ten Rusty Regan. Ale já jsem vycházel s pašeráky lihovin vždycky dobře.“

Pousmál se tím úsporným, nepatrným úsměvem. „Já patrně taky. Rustyho mám velmi rád. Je to statný Ir z Clonmellu, s kučeravými vlasy, smutnými očima a úsměvem širokým jako Wilshire Boulevard. Když jsem ho viděl poprvé, myslel jsem si, že je tím, za koho ho patrně považujete vy – dobrodruhem, jemuž se poštěstilo posadit do teplého hnízda.“

„Měl jste ho jistě rád,“ řekl jsem. „Naučil jste se mluvit tak jako on.“

Bezkrvnou ruku zasunul pod cíp pokrývky. Udusil jsem cigaretu a dopil sklenku.

„Visel jsem na něm celou duší, dokud byl tady. Trávil se mnou celé hodiny, zpocený jako uhlíř, pil brandý po čtvrtlitrech a vykládal historky z irské revoluce. Sloužil jako důstojník v Irské republikánské armádě a vlastně ani nebyl ve Spojených státech legálně. Ovšem, bylo to směšné

manželství a netrvalo patrně jako manželství déle než měsíc. Prozrazuji vám rodinná tajemství, pane Marlowe.“

„Tajemstvím zůstanou,“ řekl jsem. „Co se s ním stalo?“

Stařec na mne upřel bezduchý pohled. „Odešel před měsícem. Náhle, nikomu neřekl ani slovo. Ani se mnou se nerozloučil. To mě trochu zabolelo, ale on vyrostl v drsné škole. Jednou dá o sobě vědět. Zatím mě znova vydírají.“

Řekl jsem: „Znova?“

Zpod pokrývky vytáhl ruce, v nichž držel hnědou obálku. „Každého, kdo by se mě pokoušel vydírat, když tu ještě byl Rusty, bych velice litoval. Několik měsíců před jeho příchodem – to znamená před devíti či desíti měsíci – jsem jakémusi muži jménem Joe Brody zaplatil pět tisíc dolarů za to, že nebude obtěžovat mou mladší dceru.“

„Aha,“ hlesl jsem.

Nadzvedl tenké bílé brvy. „Co tím myslíte?!“

„Nic,“ řekl jsem.

Pořád na mě hleděl poněkud zamračeně. Pak řekl: „Vezměte si tuhle obálku a prohlédněte si ji. A dolejte si brandy.“

Vzal jsem si obálku z jeho kolen a opět jsem se posadil. Otřel jsem si dlaně a otočil obálku adresou navrch. Byla adresována generálu Guy Sternwoodovi, 3765 Alta Crescent, West Hollywood, Kalifornie. Adresa byla napsána inkoustem, skloněným tiskacím písmem, jakým píše technici. Obálka byla otevřená. Vytáhl jsem hnědou navštívenku a tři kartičky z tužšího papíru. Na navštívence z tenkého hnědého plátna stálo vyraženo zlatými písmeny Arthur Gwynn Geiger. Adresa chyběla. V levém dolním rohu stálo drobným písmem. „Vzácné knihy a bibliofilie“. Obrátil jsem vizitku. Na rubu stálo stejným rukopisem, jakým byla napsaná adresa:

„Vážený pane, přiloženou pohledávku, která otevřeně řečeno vznikla z hazardní hry, nelze právně vymáhat, ale přesto se domnívám, že si budete přát ji uspokojit. S veškerou úctou A. Geiger.“

Prohlédl jsem si kartičky z tužšího papíru. Byly to inkoustem vyplněné vlastní směnky, datované v různých dnech na začátku minulého měsíce, v září.

„Na požádání zaplatím za tuto směnku Arthurovi Gwynnu Geigerovi nebo jím určené osobě jeden tisíc dolarů (\$ 1000,00). Protihodnotu obdržela Carmen Sternwoodová.“

Kartička byla vyplněna roztaženým slabomyslným písmem se spoustou kudrlinek a kroužky místo teček. Namíchal jsem si další dávku, upil jsem doušek a obálku i s obsahem odložil.

„Vaše závěry?“ zeptal se generál.

„K žádným jsem zatím nedošel. Kdo je ten Arthur Gwynn Geiger?“

„Nemám tušení.“

„Co říká Carmen?“

„Neptal jsem se jí na to. Nemám to ani v úmyslu. Kdybych to udělal, začala by si cucat palec a tvářit se upejpavě.“

Řekl jsem: „Potkal jsem ji v hale. Mně provedla totéž. Pak se mi pokoušela sednout na klín.“

Výraz jeho tváře se nezměnil. Jeho sepjaté dlaně spočívaly klidně na okraji pokrývky a to vedro, v němž jsem se cítil jako dušená masová směs z Nové Anglie, ho patrně ani neohrálo.

„Mám se chovat uhlazeně?“ zeptal jsem se. „Nebo se můžu chovat přirozeně?“

„Nepozoroval jsem, že byste trpěl přílišnými zábranami, pane Marlowe.“

„Drží obě děvčata spolu?“

„To sotva. Myslím, že každá kráčí svou vlastní, poněkud odlišnou cestou k ztracení. Vivian je rozmazlená, extravagantní, prohnaná a naprosto bezcitná. Carmen je dítě, co trhá mouchám křídla. Jedna ani druhá nemá víc mravních zásad než kočka. O mně to platí rovněž. Žádný Sternwood nedbal na mravní zásady. Pokračujte.“

„Předpokládám, že jsou dostatečně vzdělané, aby věděly, co činí.“

„Vivian navštěvovala dobré školy pro snoby a kolej. Carmen prošla postupně půl tuctem stále svobodomyslnějších škol a skončila tam, kde začínala. Předpokládám, že obě měly a dosud mají všechny obvyklé nectnosti. Jestli se vám zdám jako rodič hanebný, pane Marlowe, je to proto, že mě k životu poutá už příliš tenká niť, než abych si dopřával viktoriánské pokrytectví.“ Zaklonil hlavu a zavřel oči. Pak je náhle opět otevřel. „Nemusím dodávat, že když si muž dovoli stát se otcem poprvé v čtyřiapadesáti letech, zasluhuje si všechno, co mu to přinese.“

Upil jsem ze sklenky a kývl. Na jeho vychrtlém šedém hrdle pulzovala tepna, ale tak zvolna, že se to už skoro nedalo nazývat tepem. Stařec ze dvou třetin mrtvý, ale pořád ještě přesvědčený, že snese zasazené rány.

„Vaše závěry?“ pravil náhle.

„Vyrovnal bych se s ním.“

„Proč?“

„Můžete si vybrat mezi malou sumou peněz a spoustou mrzutostí. Za tím vším musí něco být. Ale nikdo vám nezlomí srdce, jestli se to dosud nestalo. A hromadě podvodníků by trvalo hrozně dlouho, než by vás oloupili o tolik, abyste si toho vůbec všiml.“

„Mám svou hrdost, pane,“ řekl chladně.

„Někdo s tím počítá. Tohle je ten nejsnazší způsob, jak je vyvést z konceptu. Buď to, anebo policie. Jedině v případě, že prokážete podvod, nemůže Geiger požadovat honorování těch směnek. Ale on vám je posílá darem, připouští, že jde o dluh z hazardní hry, takže se máte čím hájit, i kdyby si ty směnky ponechal. Jestli je to darebák, tak se vyzná v tlačeni, a jestli je to člověk poctivý, který jen tak bokem poskytuje půjčky, tak by měl ty svoje peníze dostat zpět. Kdo to byl, ten Joe Brody, kterému jste vyplatil těch pět tisíc dolarů?“

„Nějaký hazardní hráč. Už si na to vzpomínám jen chabě. Bude to vědět Norris, majordomus.“

„Mají vaše dcery vlastní jmění, generále?“

„Vivian má, ale není toho moc. Podle podmínek matčiny poslední vůle. Carmen ještě nedosáhla zletilosti. Ale oběma dcerám dávám dost velké kapesné.“

Řekl jsem: „Toho Geigera vám můžu sundat ze zad, jestli, na mně chcete tohle. Ať je to kdokoli a má proti vám cokoli. Snad vás to bude stát nějaké peníze kromě toho, co zaplatíte mně. A samozřejmě to nebude k ničemu. Když jim dáte bonbonek, nikdy se to tím nespraví. Zapsali si vás jednou do seznamu prachatých strýčků.“

„Chápu.“ Pokrčil špičatými rameny pod vyrudlým županem. „Před chvilkou jste říkal, abych mu zaplatil. Teď říkáte, že tím nic nevyřeším.“

„Myslím, že bude snazší a vyjde to levněji, když se chvíli necháte ždímat. To je všechno.“

„Jsem bohužel dost netrpělivý člověk, pane Marlowe. Jaké jsou vaše finanční požadavky?“

„Dostávám dvacet pět dolarů denně plus výdaje – když mám štěstí.“

„Chápu. Je to rozumná cena za to, že odstraňujete chorobné nádory. Jde o velmi choulostivou operaci. Doufám, že jste si toho vědom. Tu operaci provedete takovým způsobem, aby při ní pacient cítil co nejméně bolesti, ano? Snad bude třeba těch operací několik, pane Marlowe.“

Dopil jsem druhou sklenku, otřel jsem si rty a obličej. To brandy mě nijak neochladilo. Generál na mě zamžoural a chytil se okraje pokrývky.

„Můžu s tím chlápkem uzavřít dohodu, když se mi bude zdát, že to hraje drobet na rovinu?“

„Ano. Tu záležitost teď máte na starosti vy. Nikdy nic nedělám napůl.“

„Já už se s ním vypořádám,“ řekl jsem. „Bude si myslet, že na něj spadla pavlač.“

„O tom nepochybuji. A teď mě omluvte. Jsem unavený.“

Natáhl ruku a stiskl tlačítko zvonku na postranním opěradle křesla. Černý kabel vedl podél vysokých tmavomodrých truhel, v nichž rostly a zahnívaly orchideje. Stařec zavřel oči, pak je otevřel a krátce a pronikavě se na mě zadíval a pak se uvelebil v polštářích. Víčka mu opět klesla a už si mě nevšímal.

Zvedl jsem se, vzal jsem si z opěradla vlhkého proutěného křesla sako a s ním jsem prošel mezi orchidejemi, otevřel jsem první i druhé dveře a zastavil jsem se venku v čerstvém říjnovém vzduchu, abych se nadýchal kyslíku. Šofér před garáží už odešel. Po rudohnědém chodníku kráčel lehkým klidným krokem majordomus se zády rovnými jako žehlicí prkno. Vklouzl jsem do saka a díval se, jak se blíží.

Zastavil se asi půl metru přede mnou a řekl vážně: „Paní Reganová by s vámi ráda mluvila, než odejdete, pane. A pokud jde o finanční otázky, generál mi přikázal, abych vám dal šek na částku, kterou budete považovat za přiměřenou.“

„Jak vám ten příkaz dal?“

Vypadal překvapeně, pak se usmál. „Ach ano, chápu, pane. Jste samozřejmě detektiv. Dal signál zvonkem.“

„Šeky za něho vystavujete vy?“

„Mám tu výsadu.“

„To by vás mělo zachránit před chudinským hrobem. Děkuju, zatím ještě žádné peníze nechci. Proč se mnou chce paní Reganová mluvit?“

Jeho modré oči na mne pohlédly zpřímá. „Má nesprávnou představu o důvodu vaší návštěvy, pane.“

„Kdo jí říkal o mé návštěvě?“

„Z oken vidí na skleník. Viděla vás vejít. Musel jsem jí povědět, kdo jste.“

„To se mi nelíbí,“ řekl jsem.

Jeho modré oči zchladly. „Pokoušíte se mě snad poučovat o mých povinnostech, pane?“

„Ne. Ale velice se bavím tím, abych uhádl, v čem

spočívají.“

Chvíli jsme na sebe zírali. Vrhł na mne upřený pohled modrých očí a odvrátil se.

3. KAPITOLA

» Ten pokoj byl příliš prostorný, strop příliš vysoký, dveře příliš rozměrné a bílý koberec, který se prostíral od jedné stěny k druhé, vypadal jako čerstvě napadlý sníh u jezera Arrowhead. Všude po pokoji byla zavěšena ohromná zrcadla a křišťálové ozdoby. Nábytek slonovinové barvy oplýval chromem a obrovské slonovinové drapérie se řasily na koberci metr od oken. Ta slonovina vypadala proti bílé barvě ušpiněně a bílá proti slonovině zas bezbarvě. Okna hleděla na tmavnoucí úpatí kopců. Zakrátko musí přijít déšť. Ve vzduchu už bylo cítit změnu tlaku.

Usedl jsem na kraj hluboké měkké klubovky a zadíval se na paní Reganovou. Věštila nesnáze. Ležela natažená na modernistickém lehátku a já hleděl na její nohy bez střevíčků, oblečené do těch nejprůhlednějších hedvábných punčoch. Zdálo se, že má nohy naaranžované tak, aby se na ně hledělo. Bylo jí vidět kolena a u jedné nohy ještě pěkný kus výš. Kolena měla důlky a nebyla kostnatá ani špičatá. Měla překrásná lýtka, kotníky štíhlé a dlouhé, s dostatečně dlouhou melodickou linkou pro symfonickou báseň. Byla to vysoká, dlouhonohá žena a vypadala energicky. Hlavu opírala o atlasový polštář slonovinové barvy. Černé a nepodadné vlasy jí uprostřed rozdělovala pěšinka; měla horký pohled černých očí toho portrétu v hale. Pěkně formovaná ústa a brada. Rty byly vzdorovitě stažené, spodní ret plný. Držela v rukou sklenici. Napila se z ní a přes okraj sklenice si mě chladně a upřeně měřila.

„Tak vy jste soukromý detektiv,“ řekla. „Nevěděla jsem, že kromě v knihách existují i ve skutečnosti. Leda jen jako

umaštění mužíčkové slídící po hotelech.“

Nic z toho se mě netýkalo, a tak jsem ta slova nechal odplout po proudu. Postavila sklenku na ploché postranní opěradlo lehátka, blýskla smaragdem a upravila si vlasy. Zvolna řekla: „Jak se vám zamlouvá táta?“

„Zamlouvá se mi,“ řekl jsem.

„Měl rád Rustyho. Doufám, že víte, kdo to je?“

„Hm.“

„Rusty býval občas přízemní a vulgární, ale byl velmi skutečný. A dovedl tátu ohromně rozptýlit. Rusty neměl takhle beze všeho zmizet. Táta to velmi těžko nese, i když to neřekne. Nebo vám to řekl?“

„Říkal něco v tom smyslu.“

„Vy toho moc nenapovídáte, pane Marlowe, že? Ale táta by chtěl Rustyho najít, vidíte?“

Chvilí jsem na ni zdvořile zíral. „Ano i ne,“ řekl jsem.

„To lze sotva považovat za odpověď. Myslíte, že ho dokážete vypátrat?“

„Neříkal jsem, že se o to chci pokusit. Proč se neobráťte na oddělení, kde je evidence pohřešovaných osob? Oni na to mají aparát. To není práce pro jednotlivce.“

„No, táta nechtěl ani slyšet, aby se do toho zatahovala policie.“ Znova se na mě upřeně podívala přes sklenici, dopila ji a zazvonila. Postranními dveřmi vešla služebná. Byla to žena středního věku s protáhlým žlutým obličejem, dlouhým nosem, bez brady, s velkýma zvlhlýma očima. Vypadala jako pěkný starý kůň, kterého po dlouhé službě vyvedou na pastvu. Paní Reganová na ni kývla sklenkou a služebná jí namíchala další, podala jí nápoj a pak vyšla z místnosti beze slova, bez jediného pohledu na mne.

Když se zavřely dveře, řekla paní Reganová. „Nuže, jak to tedy zařídíte?“

„Jak a kdy se vytratil?“

„Táta vám to neříkal?“

Pootočil jsem k ní hlavu a zazubil se. Zrudla. V jejích hor-
kých černých očích se objevila zlost. „Nevím, proč jste tak
opatrnický,“ vyhrkla. „A nelíbí se mi vaše chování.“

„Já jsem taky nad vašimi způsoby u vytržení,“ řekl jsem.
„Nežádal jsem, abych k vám mohl přijít na návštěvu. Vy
jste pro mě poslala. Nevadí mi, že se na mě koukáte svr-
chu nebo že snídáte skotskou. Nevadí mi, že mi předvádíte
nohy. Jsou to parádní nohy a těší mě, že jsem se s nimi se-
známil. Nevadí mi, že se vám nelíbí mé chování. Je mizerné
a za dlouhých zimních večerů se tím rmoutím. Ale nemařte
čas tím, že se ze mě pokoušíte tahat rozumy.“

Postavila sklenku tak prudce, že se rozlila na polštář slono-
vinové barvy. Zhoupala nohy na podlahu a postavila se. V očích
jí jiskřilo a chřípí měla rozšířená. V otevřených ústech se jí
třpytily lesklé zuby. Kůže na kloubech prstů jí zbělela.

„Lidé se mnou takhle nemluví,“ řekla zastřeným hlasem.

Zůstal jsem sedět a zubil jsem se na ni. Velmi pomalu
sklapla ústa a podívala se na rozlitou lihovinu. Posadila se
na kraj lehátka a dlaní si podepřela bradu.

„Můj bože, vy velký, snědý, hezký chlape! Měla bych vám
hodit na hlavu buicka.“

Škrtl jsem sirkou o nehet a zápalka kupodivu chytla. Vy-
foukl jsem do vzduchu kouř a vyčkával.

„Protiví se mi pánovití muži,“ řekla. „Prostě se mi pro-
tiví.“

„Čeho se vlastně bojíte, paní Reganová?“

Oči jí zbělely. Pak jí ztmavly, že se zdálo, jako by měla jen
panenky. Chřípí měla sevřená.

„Kvůli němu s vámi táta nechtěl mluvit,“ řekla stísněně
napjatým hlasem, z kterého zlost ještě zcela nevyprchala.
„Kvůli Rustymu. Nebo ano?“

„Zeptejte se radši jeho.“

Opět v ní vzplanul hněv. „Jděte! Čert aby vás vzal, jděte!“

Zvedl jsem se. „Sedněte si!“ vyštěkla. Sedl jsem si. Rýpl

jsem se prstem do dlaně a čekal jsem.

„Prosím vás,“ řekla. „Prosím. Dovedl byste najít Rustyho – kdyby to na vás táta chtěl?“

Ani to nezabralo. Kývl jsem a zeptal jsem se: „Kdy odešel?“

„Před měsícem, jednou odpoledne. Prostě beze slova odjel svým vozem. Ten vůz našli někde v nějaké soukromé garáži.“

„Oni?“

Začala se chovat zchytrale. Zdálo se, že se napětí v jejím těle uvolnilo. Pak se na mě příjemně usmála. „On vám to tedy neříkal.“ Měla hlas skoro veselý, jako by mě přelstila. Snad mě přelstila.

„Ano, váš otec mi o panu Reganovi říkal. Ale kvůli tomu si se mnou nepřál mluvit. Tohle jste se ode mě pokoušela vyzvědět?“

„Opravdu je mi jedno, že mi to říkáte.“

Znovu jsem se zvedl. „Tak tedy už půjdu.“ Nepromluvila. Šel jsem k těm vysokým bílým dveřím, kterými jsem vešel. Když jsem se ohlédl, měla ret mezi zuby a hryzala ho jako štěně okraj předložky.

Vyšel jsem ven, po dlaždičkovém schodišti jsem sestoupil do haly a odkudsi se vynořil majordomus s mým kloboukem v ruce. Nasadil jsem si klobouk na hlavu, zatímco mi otvíral dveře.

„Zmýlil jste se,“ řekl jsem. „Paní Reganová si se mnou nepřála mluvit.“

Sklonil stříbrnou hlavu a zdvořile řekl: „Lituji, pane. Dopouštím se mnoha chyb.“ Zavřel mi dveře za zády.

Stál jsem na schodu, vdechoval kouř z cigarety a shlížel na květinové záhony a stromy s přistřiženými větvemi na terasách, táhnoucích se až k vysokému železnému plotu s pozlacenými kopími, který tvořil hranice pozemku. Mezi opěrnými zídkami se k otevřeným železným vratům svažovala příjezdová cesta. Za plotem se táhl několik kilometrů

dlouhý svah. Tam dole jsem v dáli mohl rozeznat několik starých dřevěných těžních jeřábů v naftové oblasti, která rodině Sternwoodových vynesla jmění. Dnes byla větší část proměněna ve veřejný park. Generál Sternwood ji uvedl do pořádku a věnoval městu. Ale několik vrtů bylo ještě v provozu a těžilo se tam průměrně pět či šest barelů nafty denně. Sternwoodovi se přestěhovali nahoru na kopec a už je neobtěžoval zápach stojaté bahenní vody z vrtů a nafty, ale pořád se ještě mohli podívat z průčelních oken na pozemek, který jim přinesl bohatství. Když se jim ovšem chtělo se podívat. Nepředpokládal jsem, že by se jim chtělo.

Sestupoval jsem po cihlové stezce podél plotu z terasy na terasu a pak ven vraty až na ulici, tam, kde jsem pod pepřovníkem nechal stát vůz. Nad úpatím kopců zarachotil hrom a obloha se zatáhla šarlatově černě. Přijde silný liják. Ve vzduchu bylo cítit vlhkou předzvěst deště. Než jsem se rozjel dolů k městu, zvedl jsem střechu kabrioletu.

Měla půvabné nohy, to jí musím přiznat. Byl to párek hezky prohnanych občanů, ona a její otec. On mě chtěl patrně jen vyzkoušet, úkol, který mi svěřil, byla záležitost pro advokáta. I kdyby se z pana Arthura Gwynna Geigera, Vzácné knihy a bibliofilie, vyklubal vyděrač, pořád to byla záležitost pro advokáta. Ledaže se za tím vším skrývalo víc, než se na první pohled zdá. Už po zběžném pohledu jsem se domníval, že si s tím dost pohraju, než přijdu celé věci na kloub.

Zajel jsem do veřejné knihovny v Hollywoodu a věnoval se krátkému průzkumu v tlustém svazku s titulem *Proslulé prvotisky*. Půl hodiny mi stačilo, abych dostal hlad a vydal se na oběd.